

Arrest

nr. 91 593 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 27 oktober 2006 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 30 oktober 2006 een eerste asielaanvraag in. Op 7 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). De commissaris-generaal neemt op 19 december 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest met nummer 174 036 van 22 augustus 2007 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze laatste beslissing.

1.2. Op 7 september 2007 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. De adjunct-commissaris-generaal neemt op 21 januari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 12 078 van 29 mei 2008 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Het tegen dit arrest bij de Raad van State ingestelde cassatieberoep wordt bij beschikking met nummer 3055 van 10 juli 2008 ontoelaatbaar verklaard.

1.3. Verzoekster dient op 22 juli 2008 een derde asielaanvraag in. Op 17 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad. Dit beroep wordt bij arrest met nummer 22 946 van 12 februari 2009 verworpen.

1.4. Verzoekster dient op 24 november 2008 een vierde asielaanvraag in. Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5. Verzoekster dient op 13 januari 2009 een vijfde asielaanvraag in. Op 19 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Verzoekster dient op 23 maart 2009 een zesde asielaanvraag in. Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoekster dient op 11 mei 2009 een zevende asielaanvraag in. Op 19 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Verzoekster dient op 25 mei 2009 een achtste asielaanvraag in. Op 8 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Verzoekster dient op 15 juni 2009 een negende asielaanvraag in. Op 7 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.10. Verzoekster dient op 27 juni 2012 een tiende asielaanvraag in. Op 2 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Deze beslissing, die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht aan verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten: [M. S.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn : Iran
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27/06/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 30 oktober 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 20 december 2006 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 7 september 2007 een tweede asielaanvraag indiende en haar dossier op 19 september 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen

en de Staatlozen op 24 januari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 mei 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 22 juli 2008 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 oktober 2008. Overwegende dat de betrokkene op 24 november 2008 een vierde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 december 2008. Overwegende dat de betrokkene op 13 januari 2009 een vijfde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 maart 2009. Overwegende dat de betrokkene op 23 maart 2009 een zesde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 april 2009. Overwegende dat de betrokkene op 11 mei 2009 een zevende asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 mei 2009. Overwegende dat de betrokkene op 25 mei 2009 een achtste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juni 2009. Overwegende dat de betrokkene op 15 juni 2009 een negende asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 september 2009. Overwegende dat de betrokkene op 27 juni 2012 een tiende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van NCRI naar voren brengt waarin deze ingaan op de redenen van de betrokkene om haar land van herkomst te verlaten en haar activiteiten in België waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een attest van NCRI naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag, dat deze motieven reeds onderzocht werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een attest van Iran ref naar voren brengt waarin deze ingaan op de redenen van de betrokkene om haar land van herkomst te verlaten en haar activiteiten in België waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds meerdere attesten van Iran ref naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvragen, dat deze motieven reeds onderzocht werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene rapporten van een tv-zender over het werk van haar man naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties over zijn activiteiten in België, dat het hier volledig getypte pagina's betreft, dat ze dan ook eender waar, eender wanneer door eender wie opgesteld kunnen zijn. Overwegende dat de betrokkene dvds van manifestaties naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke dvds reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van vorige asielaanvragen, dat de Belgische asielinstanties reeds oordeelden over de activiteiten van de betrokkene in België. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van haar dochter naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar zesde asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een aantal pagina's van martelaren naar voren brengt waartussen volgens de advocaat van de betrokkene een familielid in voren komt waarbij opgemerkt moet worden dat de executie volgens de advocaat van de betrokkene dateert van 1988, dat de betrokkene dit dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op haar activiteiten in België waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van vorige asielaanvragen, dat deze alle definitief negatief werden afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de activiteiten van de betrokkene sedert 2006, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene haar activiteiten reeds naar voren bracht, dat de Belgische asielinstanties over de activiteiten van de betrokkene in België reeds oordeelden, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een brief van NCRI waarbij opgemerkt moet worden dat deze hierboven reeds werd behandeld, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een brief van Iran ref waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds werd ingegaan op deze brief, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de executie van een familielid van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds werd ingegaan op deze verklaring, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de geboorte van de dochter van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds ingegaan werd op deze gebeurtenis, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een hongerstaking die de betrokkene gevolgd zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat aan een hongerstaking deel te nemen, dat de betrokkene hier zelf geen melding van maakte, dat de betrokkene geen enkel bewijs levert dat dit gekend zou zijn bij de autoriteiten, dat de advocaat melding maakt van getuigenissen van derden waaruit het engagement van de betrokkene zou blijken, dat de betrokkene noch de advocaat dergelijke getuigenissen toevoegen, dat wat er ook van zij, getuigenissen van derden geen officieel door de

autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoekster verwijst naar het middel ontwikkeld door haar echtgenoot [R. A.]:

[...]

Verzoeker heeft wel degelijk een nieuw element aangebracht welk dienend is voor zijn asielaanvraag.

Dat gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de facto de asielaanvraag van verzoekster onderzoekt ten gronde.

Dat zij hiervoor onbevoegd is.

Dat art. 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Verzoekster brengt verschillende nieuwe elementen aan die hij tijdens zijn vorige asielaanvraag nog niet kende namelijk:

- 1. Een brief van de National Council of Resistance of Iran dd. 8 juni 2012 waarin bevestigd wordt dat zowel verzoekster als zijn echtgenote in de voorbije vijf jaar actief waren in de schoot van de Iraanse oppositie in Brussel.*
- 2. Een brief van de vzw Iran Ref waarin deze meedeelt dat zij persoonlijk het engagement en de activiteiten van beiden in het kader van hun organisatie kan bevestigen.*
- 3. De geboorteakte van verzoekster zijn dochter dd. 02/03/2009.*
- 4. Een brief van advocaat Raf Jaspers dd. 26/06/2012.*

De nieuwe elementen aangebracht door verzoeker hebben betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker kende de informatie die in de documenten staan niet eerder en was hiervan niet in het bezit.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert de nieuwe elementen te aanvaarden en dit louter omwille van het feit dat alle nieuwe gegevens reeds werden onderzocht of beoordeeld in vorige asielaanvragen.

Inzake de aantal pagina's van martelaren is de Dienst Vreemdelingenzaken echter van oordeel dat verzoeker deze reeds tijdens de procedure van zijn vorige asielaanvragen had kunnen aanbrengen.

Verzoeker brengt nieuwe elementen aan, aangezien zijn eerste asielaanvragen werden afgewezen omdat deze ongeloofwaardig zouden zijn. Aldus zijn alle voorgelegde documenten die het verhaal van verzoekster staven en geloofwaardig maken, nieuwe elementen.

Deze documenten zijn ten minste een begin van bewijs en ten zeerste relevant voor de nieuwe asielaanvraag.

Verzoeker verwijst hierbij naar zijn vorige asielaanvragen die werd afgewezen omwille van ongeloofwaardigheid en aldus onrechtstreeks meer bewijzen eisten. De zes bewijsstukken kunnen dan ook als nieuwe elementen worden beschouwd.

Verzoeker verwijst bovendien naar de soepele rechtspraak over wat een 'nieuw gegeven' is. Volgens vaste rechtspraak wordt aan het begrip 'gegeven' een ruime betekenis toegekend.

Het kan gaan om een nieuw feit, maar ook om een nieuw bewijs van een oud feit.

(o.m. RvS 5 januari 1996, nr. 57.384, Rev.dr.étr. 1996, 387, noot M. DUPONT, "Les 'éléments nouveaux' au sens de l'article 50 al.4 de la loi du 15 décembre 1980 à la lumière de quelques arrêts du Conseil d'Etat"; 25 juli 2001, nr. 97.954, T.Vreemd. 2001, 330, noot J. OPSOMMER; JT 2001, 614; APM 2001, 166; 21 september 2004, nr. 135.133, T.Vreemd. 2006, 28.)

Dit nieuw bewijs kan bijvoorbeeld een geschreven getuigenis zijn dat nu afgelegd wordt. De omstandigheid dat de getuige deze verklaring tijdens de behandeling van de eerste aanvraag had kunnen afleggen doet er niet toe, de datum van de geschreven verklaring is bepalend voor de vraag of het gegeven nieuw is of niet.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 51/8 van de Vreemdelingenwet alsook art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bovendien werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dit werd verschillende keren uiteengezet door de Raad van State (o.a. RvS 15 februari 2007, nr. 167887):

"Geen feiten mogen als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken "

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen enkele rekening met de situatie in Iran, waar mensenrechtenschendingen op grote schaal plaatsvinden en het aantal executies in Iran voortdurend stijgen. Door deze situatie is het niet alleen zeer moeilijk om stavingsstukken te laten overkomen, bovendien zou ze asielinstanties ertoe moeten aanzetten voorzichtig te zijn met asielaanvragen uit de regio. Immers is de verantwoordelijkheid bij een overhaaste negatieve beslissing zeer groot. In dat geval is men verantwoordelijk voor de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dat de bijkomende bewijzen die voorliggen van die aard zijn dat besloten moet worden tot geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en er aldus ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Deze documenten vormen bijgevolg een duidelijk begin van bewijs. Om die reden is de bestreden beslissing foutief en niet afdoende gemotiveerd.

Het gaat hier wel degelijk om nieuwe elementen in de zin van art. 51/8 Vr. W. "

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt, voor elk van de nieuw aangebrachte elementen of stukken, telkens concreet toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatsecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat telt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en de als nieuw aangebrachte elementen en stukken ten onrechte niet zijn weerhouden als nieuwe gegevens, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

In zoverre verzoekster stelt dat de aangebrachte elementen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen, wijst de Raad erop dat verweerder in de bestreden beslissing het niet voldaan zijn aan deze specifieke voorwaarde gesteld in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet heeft weerhouden. Verzoeksters betoogt inzake “*een nieuw bewijs van een oud feit*” is *in casu* dan ook niet dienstig.

Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing wel dat de voorgelegde elementen en stukken geen nieuwe gegevens betreffen die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Specifiek wat de derde cumulatieve voorwaarde betreft, wijst de Raad erop dat artikel 51/8, eerste van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of “*ernstige aanwijzingen*” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

Door de relevantie van de voorgelegde elementen en stukken te onderzoeken, maakt verweerder zich dan ook geenszins schuldig aan bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekster betoogt dat zij aan de hand van de bij haar tiende asielaanvraag aangebrachte elementen en stukken haar eerder – bij de behandeling van de eerste twee asielaanvragen – ongeloofwaardig bevonden asielrelaas alsnog wenst te staven. Zij betoogt dat de door haar aangebrachte elementen aldus wel degelijk relevant zijn en als nieuwe gegevens dienen te worden aanvaard.

De Raad stelt wat dit betreft evenwel vast dat het enige aspect van verzoeksters asielrelaas dat in het kader van de eerste en de tweede asielprocedure niet geloofwaardig werd bevonden haar interesse in en bekering tot het christendom betreft. Noch tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de tiende asielaanvraag noch in het begeleidende schrijven van de advocaat wordt evenwel uitdrukkelijk melding gemaakt van de bekering van verzoekster tot het christendom of aangegeven dat er zich op dit punt nieuwe gegevens hebben voorgedaan ten opzichte van de eerste en tweede asielaanvraag. Het kan daarnaast ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder de loutere vermeldingen in gesolliciteerde documenten afkomstig van organisaties van Iraanse opposanten die politiek actief zijn in België dat verzoekster christen is en door de Iraanse autoriteiten omwille van haar religie werd lastiggevallen niet weerhoudt als zijnde elementen waaruit ernstige aanwijzingen blijken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat

verzoekster in Iran enige vrees dient te koesteren omwille van haar religie. Dit des te meer nu in één van de betreffende brieven, met name de brief van de *'National Council of Resistance of Iran'* tevens melding wordt gemaakt van het gegeven dat verzoekster in Iran werd lastiggevallen door de autoriteiten omwille van haar politieke overtuigingen, terwijl verzoekster hiervan zelf geen melding maakte tijdens haar eerste twee asielaanvragen in België. Dit gegeven bevestigt enkel dat deze brief deels is opgesteld op grond van loutere verklaringen of op onzorgvuldige wijze en ondermijnt de bewijskracht van dit stuk.

Verzoeksters betoogt dat de door haar voorgelegde elementen en stukken als nieuw dienen te worden beschouwd omdat zij hiermee eerder ongeloofwaardig bevonden aspecten van haar asielrelaas zou aantonen, kan evenmin worden aangenomen voor zover het niet gaat om haar beweerde bekering. In het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekster in België werd immers ingegaan op de door verzoekster aangevoerde politieke activiteiten in België voor de Iraanse oppositie. Er dient te worden vastgesteld dat hierbij niet werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze politieke activiteiten. De adjunct-commissaris-generaal oordeelde immers in zijn beslissing van 21 januari 2008 dat bij de beoordeling van elementen die zijn ontstaan na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn en dat hierbij rekening moet worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Er werd gesteld dat enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door deze overheden er sprake is van een reëel risico op vervolging/moeilijkheden in het land van herkomst. Specifiek wat Iran betreft, werd erop gewezen dat de Iraanse autoriteiten ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Er werd aangegeven dat een reëel risico bij een terugkeer naar Iran enkel bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Wat verzoekster betreft, werd geoordeeld dat zij zeker niet kan worden gerekend tot deze risicogroep. Deze motivering werd bevestigd door de Raad in zijn arrest van 29 mei 2008.

Ten overvloede merkt de Raad verder op dat in het begeleidend schrijven van de advocaat van verzoekster bij de tiende asielaanvraag wordt vermeld dat de door haar voorgelegde brieven bevestigen dat zij actief was in de schoot van de Iraanse oppositie in Brussel. Uit de voorgelegde brieven van de *'National Council of Resistance of Iran'* en van *'ASBL IRAN REF vzw'* – voor zover deze, gelet op bovenvermelde vaststellingen, reeds bewijskracht hebben – en de afgelegde verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar tiende asielaanvraag blijkt dat verzoekster nog steeds actief is in de Iraanse oppositie. Haar activiteiten gaan van het maken van slogans voor manifestaties tot het schrijven van poëzie tegen het Iraanse regime. De Raad stelt vast dat, nu uit de door verzoekster voorgelegde stukken niet blijkt dat zij thans een leidende figuur is van Iraanse oppositiegroepen én dat zij met naam in de openbaarheid treedt, het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat uit de door haar aangebrachte elementen en stukken kennelijk geen ernstige aanwijzing blijkt in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Inzake de kopieën van rapporten van de TV-zender waarvoor haar echtgenoot werkt, dient er verder op te worden gewezen dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekster betwist evenmin dat het getypte pagina's betreft die eender waar, eender wanneer en door eender wie kunnen zijn opgesteld. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om hieraan geen bewijswaarde toe te kennen en bijgevolg te oordelen dat hieruit geen ernstige aanwijzingen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijken. Verzoekster verwees verder naar het gegeven dat haar neef in 1988 door het Iraanse regime werd geëxecuteerd. Naast het gegeven dat niet kan worden vastgesteld dat het hier effectief de neef van verzoekster betreft, blijkt verder ook op geen enkele wijze enig verband tussen de dood van deze persoon en de persoonlijke problemen van verzoekster. Ook hier kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat verweerder kennelijk onredelijk oordeelde door te stellen dat hieruit geen ernstige aanwijzingen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijken. Ook wat de voorgelegde geboortakte betreft, kan niet worden ingezien op welke wijze hieruit enige ernstige aanwijzing blijkt in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters uiteenzetting bevat verder geen concreet betoog inzake de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt ingegaan op de vermeldingen in het schrijven van haar raadsman inzake de hongerstaking en de getuigenissen van derden waarnaar wordt verwezen.

In zoverre verzoekster daarnaast verwijst naar de algemene situatie in Iran en stelt dat daar op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden en het aantal executies voortdurend stijgt, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster in het kader van haar tiende asielaanvraag – buiten een

verwijzing naar de executie van haar '*neef*' in 1988 – geen elementen of stukken aanbracht die als dusdanig betrekking hebben op de mensenrechtensituatie in Iran. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verweerder hiermee rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet beperkt de bevoegdheid van verweerder zich immers tot een beoordeling van de als nieuw aangebrachte gegevens.

De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat verweerder is overgegaan tot een onderzoek ten gronde van de asielaanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster eveneens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 167 887 van 15 februari 2007, doch maakt niet aannemelijk dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis lagen van het door haar geciteerde arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Bovendien betreft het *in casu* een volgende asielaanvraag van verzoekster, waarbij deze in de mogelijkheid werd gesteld nieuwe elementen en stukken aan te brengen en deze mondeling toe te lichten.

Enige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. In zoverre verzoekster nog doelt op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), moet worden geduoid dat de Raad bij arrest nummer 12 078 van 29 mei 2008 reeds heeft vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en zij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan ook geen miskenning van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

Het enige middel is niet gegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS